

"Hvad fejler du?"

Vi bør have et diagnosecenter for bl.a. duft- og kemikalieoverfølsomme

Af sundhedsordfører Liselott Blixt (DF)

liselott.blixt@ft.dk

www.liselottblixt.webbyen.dk

Som sundhedsordfører kommer jeg i kontakt med mange sygdomsgrupper, heriblandt også en del, som søger at få anerkendt deres sygdom på samme måde som alle andre sygdomme.

Har du kræft eller brækker du en arm, så ved alle i sundhedsvæsnet, hvad der skal gøres – og omgivelserne giver forståelse og empati. Men der er en del sygdomme, hvor omgivelserne og

mange gange sundhedssystemet blot har et skuldertræk eller en hovedrysten til overs, og dette virker både nedværdigende og skræmmende.

For hvis ingen tror på, at man fejler noget, så er der ingen, der vil forske i, hvordan man kan afhjælpe lidelsen, og man vil komme til at rende fra Herodes til Pilatus for at få hjælp, samtidig med ens selvværd synker pga. manglende forståelse.

- Jeg har talt med mennesker, som må flytte langt væk fra steder med meget elektricitet
- Jeg har talt med mennesker, som sidder i kørestol, der får at vide, de ikke fejler noget.
- Og jeg har talt med mennesker, som må holde sig indendørs, fordi dufte gør dem syge.

Diagnosecenter

I Danmark bør vi have et diagnosecenter, hvor man kan komme hen med disse forskelligartede sygdomme, som er svære at diagnosticere. Hvor ekspertise for forskellige sygdomme er samlet, og hvor man tager patienten alvorligt og hurtigt og præcist kan stille en diagnose og afhjælpe og informere patienten i den udstrækning, det er muligt.

Med netop disse sygdomme, som rammer få, men som er et stigende problem, bør vi i Danmark samarbejde med andre lande for at lære af hinanden og få et større grundlag for at kunne forstå og afhjælpe sygdommene.

Jeg tror ikke, der er mange, der kan sætte sig ind i den verden, en duft- og kemikalieoverfølsom (MCS'er) lever i.

Dufte, jeg ikke kan holde ud

Privat har jeg selv dufte, som jeg ikke kan holde ud – om jeg i fremtiden vil udvikle en duftoverfølsomhed, er jeg ikke klar over. Jeg opdagede det, da mine børn kom hjem fra deres far med tøj, der duftede 'dejligt' af Dunlet skyllemiddel. Mit første indtryk var godt, men efterhånden begyndte det at påvirke mig i negativ retning. Jeg lugtede den konstant, fik kvalme, blev irritabel og måtte gå ud og trække frisk luft for at klare hovedet. Jeg måtte så sige, at de ikke skulle bruge skyllemiddel til deres tøj. Heldigvis var og er mine børn utrolig fornuftige og satte ikke underlige spørgsmålstejn ved det. Nu fik jeg bare mere tøj at vaske.

Men for mig er dette kun én duft, jeg ikke kan klare. Hvordan er det så med en MCS'er, som ikke kan tåle mange andre dufte? Det må være forfærdeligt på den måde at blive udelukket fra mange af de ting, man gerne vil deltage i, men som man ikke kan deltage i pga. andre menneskers parfume og skyllemiddel.

Først røg – så dufte

Jeg håber, at vi sammen kan sætte fokus på dette problem, der berører mange – og som med tiden bliver flere og flere. Andre mennesker bliver nødt til at vide mere om MCS, ligesom sygdommen skal accepteres og respekteres, som enhver anden.

I disse tider diskuterer vi meget rygning, og hvordan man undgår at genere andre menne-

sker. Jeg har mange gange trukket MCS'ere med ind i diskussionen, for hvorfor skal man ikke tage samme hensyn over for denne gruppe?

Skal vi have røgfri boligkarréer, så må vi samtidig forlange duftfri boligkarréer.

Jeg håber, at vi kan få en konstruktiv dialog, som kan være med til at bane vejen for MCS som sygdomsgruppe.

